

แบบจำลองปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์
ของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา*
A STATISTICAL MODEL OF FACTORS INFLUENCING SELF-REGULATED
LEARNING IN ONLINE LEARNING AMONG UNDERGRADUATE
STUDENTS AT BURAPHA UNIVERSITY

ศุภครจิรา พรหมสุวิชา, ศุภกร อ้นศิริ*

Supukjira Promsuwicha, Supakorn Ounsiri*

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ชลบุรี ประเทศไทย

Faculty of Education, Burapha University, Chonburi, Thailand

*Corresponding author E-mail: supakorn.ou@go.buu.ac.th

*Tel: 087-798-9321

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการรับรู้ความสามารถของตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน การเห็นคุณค่าในตนเอง และการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา และ 2) ศึกษาอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน และการเห็นคุณค่าในตนเอง ที่มีต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 378 คน กำหนดโควตาตามสัดส่วนของแต่ละคณะ และเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามออนไลน์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ความสามารถของตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน การเห็นคุณค่าในตนเอง และการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์อยู่ในระดับมากทุกตัวแปร โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.60 - 4.13 นอกจากนี้ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน และการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงที่สุด ขณะที่การรับรู้ความสามารถของตน ไม่พบอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญเมื่อวิเคราะห์ร่วมกับตัวแปรอื่นในแบบจำลอง อาจเนื่องมาจากอิทธิพลของตัวแปรดังกล่าวถูกกลบเกลื่อนโดยปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการตั้งเป้าหมายในการเรียนที่มีพลังในการพยากรณ์สูงกว่า โดยตัวแปรทั้งสามสามารถร่วมกันทำนายการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ได้ร้อยละ 63.00 ($R^2 = 0.63$)

คำสำคัญ: การกำกับตนเอง, แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์, การตั้งเป้าหมายในการเรียน, การเห็นคุณค่าในตนเอง

Abstract

This study aimed to: 1) examine the levels of self-efficacy, achievement motivation, learning goal setting, self-esteem, and self-regulated learning in online learning among undergraduate students at Burapha University, and 2) investigate the influence of self-efficacy, achievement motivation, learning goal setting, and self-esteem on self-regulated learning in online

learning among undergraduate students at Burapha University. The sample consisted of 378 undergraduate students at Burapha University, selected using proportional quota sampling by faculty, and data were collected through an online questionnaire. Data were analyzed using frequency, percentage, mean, standard deviation, Pearson's product-moment correlation coefficient, and multiple regression analysis. The results revealed that all variables were at a high level, with mean scores ranging from 3.60 to 4.13. Furthermore, achievement motivation, learning goal setting, and self-esteem significantly predicted self-regulated learning in online learning at the .05 level, with achievement motivation being the strongest predictor. In contrast, self-efficacy did not significantly predict self-regulated learning when analyzed together with the other variables in the model, possibly because its predictive effect was reduced by achievement motivation and learning goal setting, which demonstrated stronger predictive power. Together, these three variables explained 63.00% of the variance in self-regulated learning ($R^2 = 0.63$).

Keywords: Self-Regulated Learning, Achievement Motivation, Learning Goal Setting, Self-Esteem

บทนำ

การเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีดิจิทัลในศตวรรษที่ 21 ได้ส่งผลให้ระบบการอุดมศึกษาทั่วโลกต้องปรับรูปแบบการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมฐานความรู้ โดยเฉพาะการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตและการพัฒนาทักษะที่จำเป็นในอนาคต ซึ่งเป็นแนวทางสำคัญที่ถูกกำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 ที่มุ่งเน้นการพัฒนาคนให้มีสมรรถนะด้านดิจิทัลและการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎีกา, 2565) นอกจากนี้ การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ยังเป็นปัจจัยเร่งที่ทำให้การเรียนออนไลน์และการเรียนแบบผสมผสาน (Blended Learning) กลายเป็นรูปแบบหลักของการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้บทบาทของผู้เรียนเปลี่ยนจากผู้รับความรู้ไปสู่ผู้ที่ต้องรับผิดชอบและบริหารจัดการการเรียนรู้ของตนเองมากขึ้น

แม้ว่าการเรียนออนไลน์จะเอื้อต่อความยืดหยุ่นในการเรียนรู้และการเข้าถึงแหล่งความรู้ที่หลากหลาย แต่ผู้เรียนจำนวนมากไม่น้อยยังคงประสบปัญหาในการควบคุมและบริหารจัดการการเรียนรู้ของตนเอง โดยเฉพาะในด้านการกำกับตนเองในการเรียนรู้ (Self-regulated Learning: SRL) เช่น การขาดวินัยในการเรียน การบริหารเวลาไม่เหมาะสม การขาดสมาธิจากสิ่งรบกวนในสภาพแวดล้อมออนไลน์ และการไม่สามารถติดตามการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งปัญหาดังกล่าวมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากการที่ผู้เรียนต้องพึ่งพาเทคโนโลยีดิจิทัลและการเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้นภายหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 โดยเฉพาะในบริบทการเรียนออนไลน์ที่ลดการกำกับดูแลโดยตรงจากผู้สอน (Wong, J. et al. , 2023) ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จทางการเรียนในสภาพแวดล้อมออนไลน์ โดยผู้เรียนที่สามารถกำกับตนเองได้ดีจะมีความสามารถในการวางแผน ควบคุม และประเมินกระบวนการเรียนรู้ของตนเองอย่างเป็นระบบ ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความต่อเนื่องในการเรียนรู้สูงกว่าผู้เรียนทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญ (Wong, J. et al. , 2023) อย่างไรก็ตาม การกำกับตนเองไม่ได้เกิดขึ้นโดยลำพัง หากแต่เป็นผลจากการทำงานร่วมกันของปัจจัยด้านจิตลักษณะหลายประการ เช่น การรับรู้ความสามารถของตนเองซึ่งสะท้อนถึงความเชื่อมั่นของผู้เรียนต่อความสามารถในการจัดการและควบคุมการเรียนรู้ของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ซึ่งเป็นแรงผลักดันภายในที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามและความคงทนในการเรียนรู้ การตั้งเป้าหมายในการเรียนซึ่งทำหน้าที่กำหนดทิศทางและควบคุมพฤติกรรมการเรียนรู้ให้เป็นไป

อย่างมีระบบ และการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อความมั่นใจและความสามารถในการเผชิญกับความท้าทายทางการเรียน (Orth, U. & Robins, R. W., 2022)

ในบริบทของประเทศไทย แม้ว่าจะมีการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาอย่างต่อเนื่อง แต่ส่วนใหญ่มุ่งเน้นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นรายคู่ หรือศึกษาปัจจัยแบบแยกส่วน ทำให้ยังขาดความเข้าใจเชิงบูรณาการเกี่ยวกับอิทธิพลของหลายปัจจัยร่วมกันต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ (ตระการ เสนารัตน์, 2566) สำหรับมหาวิทยาลัยบูรพาในฐานะสถาบันอุดมศึกษาในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีการขับเคลื่อนด้านเศรษฐกิจ เทคโนโลยี และอุตสาหกรรมดิจิทัลอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้สถาบันการศึกษามีการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนอย่างเข้มข้น และนิสิตมีประสบการณ์การเรียนออนไลน์ทั้งในรูปแบบเต็มรูปแบบและแบบผสมผสาน โดยบริบทดังกล่าวอาจส่งผลต่อแรงจูงใจ การตั้งเป้าหมาย และพฤติกรรมการเรียนรู้ของนิสิตที่แตกต่างจากผู้เรียนในพื้นที่ทั่วไป อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนยังคงเผชิญกับความท้าทายในการบริหารเวลา การควบคุมตนเอง และการรักษาความต่อเนื่องในการเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมออนไลน์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียนในบริบทดังกล่าว

จากความเป็นมาและสภาพปัญหาดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์เป็นกลไกสำคัญที่มีบทบาทต่อความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา และมีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านจิตลักษณะหลายประการ ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาระดับและอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน และการเห็นคุณค่าในตนเองที่มีต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา โดยพัฒนาแบบจำลองเชิงพยากรณ์จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรอย่างเป็นระบบ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถของตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน การเห็นคุณค่าในตนเอง และการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่มีต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับและวิเคราะห์อิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน และการเห็นคุณค่าในตนเอง ที่มีต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา โดยพัฒนาแบบจำลองเชิงพยากรณ์จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา และสถิติเชิงอนุมาน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัย ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 23,287 คน (กองทะเบียนและประมวลผลการศึกษา, 2568) การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างใช้ตารางของ (Krejcie, R. V. & Morgan, D. W., 1970) ได้จำนวน 378 คน เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างครอบคลุมประชากรในแต่ละคณะ ผู้วิจัยใช้การกำหนดโควตาตามสัดส่วนของนิสิตในแต่ละคณะ (Proportional Quota Sampling) เพื่อกำหนดจำนวนตัวอย่างในแต่ละกลุ่มย่อย และดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสุ่มแบบสะดวก (Convenience Sampling) ผ่านแบบสอบถามออนไลน์ โดยเปิดโอกาสให้นิสิตในแต่ละคณะสมัครใจเข้าร่วมตอบ

แบบสอบถาม ผ่านเครือข่ายการสื่อสารของนิสิต เช่น กลุ่มรายวิชา กลุ่มคณะ และสื่อสังคมออนไลน์ โดยประสานงานกับอาจารย์ผู้สอนหรือผู้ประสานงานประจำคณะ ทั้งนี้ แม้จะใช้การกำหนดโควตากลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของแต่ละคณะเพื่อให้ครอบคลุมประชากร แต่การเก็บข้อมูลใช้วิธีการสุ่มแบบสะดวกผ่านแบบสอบถามออนไลน์ จึงจัดเป็นการวิจัยที่ใช้เทคนิคการสุ่มแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็น (Non-probability Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และปรับให้เหมาะสมกับบริบทการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา

แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่ 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง 4 = เห็นด้วย 3 = ไม่แน่ใจ 2 = ไม่เห็นด้วย และ 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบวัดตัวแปรการวิจัย ประกอบด้วย การรับรู้ความสามารถของตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน การเห็นคุณค่าในตนเอง การกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามโดยอาศัยกรอบแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นนำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัย (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ผลการตรวจสอบพบว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามมีค่าอยู่ระหว่าง 0.80–1.00 โดยข้อคำถามส่วนใหญ่มีค่าเท่ากับ 1.00 แสดงให้เห็นว่าแบบสอบถามมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยในระดับสูง และผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

หลังจากนั้นนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อวิเคราะห์อำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างคะแนนรายข้อกับ คะแนนรวม ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง 0.23 - 0.71 และกำหนดเกณฑ์ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป และวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) พบว่า มีค่า อยู่ระหว่าง 0.88 - 0.91 ซึ่งอยู่ในระดับสูง โดยกำหนดเกณฑ์ไม่น้อยกว่า 0.70

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ผ่านระบบ Google Forms โดยเริ่มจากการขออนุญาตและประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งอาจารย์ผู้สอนหรือผู้ประสานงานในแต่ละคณะ เพื่อประชาสัมพันธ์โครงการวิจัยไปยังกลุ่มนิสิตเป้าหมาย จากนั้นจึงเผยแพร่ลิงก์แบบสอบถามผ่านช่องทางการสื่อสารของนิสิตในมหาวิทยาลัย เช่น กลุ่มรายวิชา กลุ่มคณะ และสื่อสังคมออนไลน์ เมื่อผู้เข้าร่วมคลิกลิงก์แบบสอบถาม จะปรากฏเอกสารชี้แจงข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมวิจัย ซึ่งระบุรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการดำเนินการ ระยะเวลาในการตอบแบบสอบถาม สิทธิของผู้เข้าร่วม และแนวทางการรักษาความลับของข้อมูล โดยผู้เข้าร่วมต้องอ่านและแสดงความยินยอมผ่านระบบออนไลน์ก่อนเข้าสู่แบบสอบถาม ซึ่งถือเป็นการยินยอมเข้าร่วมการวิจัยโดยสมัครใจ ภายหลังการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบความครบถ้วนและความสมบูรณ์ของข้อมูล พร้อมทั้งคัดกรองแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์หรือมีลักษณะการตอบที่ไม่เหมาะสมออกก่อนนำไปวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และระดับของตัวแปรการวิจัย โดยใช้ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากนั้นแปลความหมายของค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์การแปลผลสำหรับมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยอ้างอิงแนวทางการแปลผลของ Best (1977) ดังนี้ ค่าเฉลี่ย 4.21 - 5.00 หมายถึง ระดับมากที่สุด 3.41 - 4.20 หมายถึง ระดับมาก 2.61 - 3.40 หมายถึง ระดับปานกลาง 1.81 - 2.60 หมายถึง ระดับน้อย และ 1.00 - 1.80 หมายถึง ระดับน้อยที่สุด (Best, J. W., 1977)

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) เพื่อพัฒนาแบบจำลองเชิงพยากรณ์จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ในเชิงพยากรณ์ โดยกำหนดตัวแปรอิสระ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน และการเห็นคุณค่าในตนเอง และตัวแปรตาม ได้แก่ การกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ก่อนดำเนินการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ได้แก่ ความเป็นอิสระของค่าคลาดเคลื่อน (พิจารณาจากค่า Durbin-Watson) ความสัมพันธ์เชิงเส้น (Linearity) ความแปรปรวนเท่ากัน (Homoscedasticity) การไม่มีปัญหาพหุสหสัมพันธ์ (พิจารณาจากค่า VIF และ Tolerance) และการแจกแจงแบบปกติของค่าคลาดเคลื่อน (Normality) เพื่อให้ผลการวิเคราะห์มีความถูกต้องและน่าเชื่อถือ

การพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการตามหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยผู้เข้าร่วมได้รับข้อมูลเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ ขั้นตอน และสิทธิของตนก่อนเข้าร่วม และให้ความยินยอมผ่านระบบออนไลน์โดยสมัครใจ ผู้เข้าร่วมสามารถปฏิเสธหรือถอนตัวได้ตลอดเวลาโดยไม่ส่งผลกระทบต่อสิทธิหรือสถานภาพทางการศึกษา ทั้งนี้แบบสอบถามไม่มีการเก็บข้อมูลที่สามารถระบุตัวตนได้ ข้อมูลทั้งหมดถูกเก็บรักษาเป็นความลับในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ภายใต้การควบคุมของผู้วิจัย และนำเสนอผลในภาพรวมทางสถิติเท่านั้น โดยไม่มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้ ข้อมูลจะถูกเก็บรักษาเป็นระยะเวลา 1 ปี และทำลายหลังสิ้นสุดโครงการ การวิจัยไม่มีความเสี่ยงต่อผู้เข้าร่วม และผู้เข้าร่วมสามารถยุติการตอบแบบสอบถามได้ตลอดเวลา

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถของตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน การเห็นคุณค่าในตนเอง และการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยบูรพา

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปร (n = 378)

ตัวแปร	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
การรับรู้ความสามารถของตน (X_1)	3.84	0.51	มาก
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2)	4.09	0.59	มาก
การตั้งเป้าหมายในการเรียน (X_3)	4.04	0.55	มาก
การเห็นคุณค่าในตนเอง (X_4)	3.60	0.55	มาก
การกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ (Y)	4.13	0.56	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรีมีการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$, $SD = 0.56$) ส่วนตัวแปรด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับมากทุกตัวแปร เรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ($\bar{X} = 4.09$, $SD = 0.59$) การตั้งเป้าหมายในการเรียน ($\bar{X} = 4.04$, $SD = 0.55$) การรับรู้ความสามารถของตน ($\bar{X} = 3.84$, $SD = 0.51$) และการเห็นคุณค่าในตนเอง ($\bar{X} = 3.60$, $SD = 0.55$) ตามลำดับ

จากตารางที่ 1 พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรีมีการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$, $SD = 0.56$) ส่วนตัวแปรด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับมากทุกตัวแปร เรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ($\bar{X} = 4.09$, $SD = 0.59$) การตั้งเป้าหมายในการเรียน ($\bar{X} = 4.04$, $SD = 0.55$) การรับรู้ความสามารถของตน ($\bar{X} = 3.84$, $SD = 0.51$) และการเห็นคุณค่าในตนเอง ($\bar{X} = 3.60$, $SD = 0.55$) ตามลำดับ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีค่า SD สูงที่สุด ($SD = 0.59$) สะท้อนให้เห็นว่านิสิตมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่แตกต่างกันค่อนข้างชัดเจนเมื่อเปรียบเทียบกับตัวแปรอื่น

2. ผลการศึกษาอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่มีต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยบูรพา

ตารางที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างตัวแปร

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	Y
การรับรู้ความสามารถของตน (X_1)	1.00	0.73*	0.53*	0.57*	0.58*
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2)		1.00	0.71*	0.55*	0.77*
การตั้งเป้าหมายในการเรียน (X_3)			1.00	0.46*	0.68*
การเห็นคุณค่าในตนเอง (X_4)				1.00	0.50*
การกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ (Y)					1.00

* $p < .05$

จากตารางที่ 2 พบว่า ตัวแปรอิสระทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เรียงลำดับตามค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากมากไปหาน้อย ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ($r = 0.77$) การตั้งเป้าหมายในการเรียน ($r = 0.68$) การรับรู้ความสามารถของตน ($r = 0.58$) และการเห็นคุณค่าในตนเอง ($r = 0.50$) ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่มีต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณด้วยวิธีนำตัวแปรเข้าทั้งหมด (Enter Regression) ดังนี้

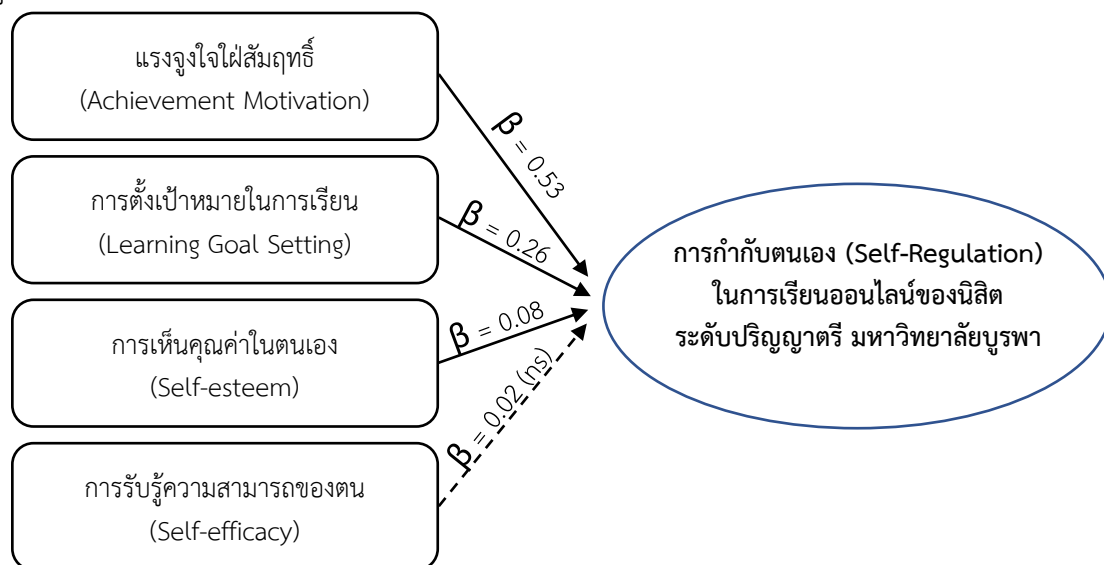
ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

ตัวแปร	B	β	t	p
(ค่าคงที่)	0.64	-	4.12*	0.00
การรับรู้ความสามารถของตน (X_1)	0.02	0.02	0.34	0.74
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2)	0.50	0.53	9.47*	0.00
การตั้งเป้าหมายในการเรียน (X_3)	0.26	0.26	5.68*	0.00
การเห็นคุณค่าในตนเอง (X_4)	0.08	0.08	2.08*	0.04
$R = 0.79$, $R^2 = 0.63$				

* $p < .05$

จากตารางที่ 3 พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) การตั้งเป้าหมายในการเรียน (X_3) และการเห็นคุณค่าในตนเอง (X_4) โดยสามารถร่วมกันพยากรณ์การกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา ได้ร้อยละ 63 ($R^2 = 0.63$) เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักอิทธิพล พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) มีอิทธิพลสูงสุด ($\beta = 0.53$) รองลงมาคือ การตั้งเป้าหมายในการเรียน (X_3) ($\beta = 0.26$) และการเห็นคุณค่าในตนเอง (X_4) ($\beta = 0.08$) ขณะที่การรับรู้ความสามารถของตน (X_1) ไม่พบอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญ

จากผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ สามารถสรุปแบบจำลองเชิงพยากรณ์จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณได้ดังภาพ

ภาพที่ 1 แบบจำลองปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา

หมายเหตุ: แบบจำลองเชิงสถิติจากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ตัวเลขบนลูกศรแสดงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน (β) ลูกศรทึบแสดงอิทธิพลที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และลูกศรเส้นประแสดงอิทธิพลที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ns) สามารถเขียนสมการพยากรณ์การกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา (Y) ได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ:

$$Y = 0.64 + 0.50(X_2) + 0.26(X_3) + 0.08(X_4)$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน:

$$Z'Y = 0.53(Z_{X2}) + 0.26(Z_{X3}) + 0.08(Z_{X4})$$

อภิปรายผล

1. ระดับการรับรู้ความสามารถของตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน การเห็นคุณค่าในตนเอง และการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา อยู่ในระดับมากทุกตัวแปร ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่านิสิตมีความพร้อมทั้งด้านจิตลักษณะและพฤติกรรมในการจัดการเรียนรู้ของตนเองในบริบทออนไลน์ โดยเฉพาะในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ลดบทบาทการกำกับจากผู้สอนและเพิ่มความรับผิดชอบของผู้เรียน ทั้งนี้อาจเกี่ยวข้องกับบริบทของมหาวิทยาลัยบูรพาที่มีการนำระบบการจัดการเรียนรู้และเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการที่นิสิตมีประสบการณ์การเรียนออนไลน์และแบบผสมผสานอย่างต่อเนื่องในช่วงที่ผ่านมา ซึ่งอาจเป็นปัจจัยภายนอกที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ได้ในระดับสูง

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนิสิตอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในเชิงกลไกทางจิตวิทยา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทำหน้าที่เป็นแรงผลักดันภายในที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความพยายาม ความมุ่งมั่น และความต่อเนื่องในการเรียนรู้ โดยเฉพาะในบริบทการเรียนรู้ออนไลน์ที่ผู้เรียนต้องอาศัยการควบคุมตนเองเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Schunk, D. H., & DiBenedetto, M. K. ที่พบว่าแรงจูงใจเป็นกลไกสำคัญที่เชื่อมโยงระหว่างความคิดและพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเลือกใช้ รักษา และปรับเปลี่ยนกลยุทธ์การกำกับตนเองอย่างเหมาะสม ทั้งในด้านการตั้งเป้าหมาย การวางแผน การควบคุมตนเอง และการประเมินผลการเรียนรู้ของตนอย่างต่อเนื่อง (Schunk, D. H. & DiBenedetto, M. K., 2020) ขณะเดียวกันยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณิชกานต์ ทรงไทย และคณะ ที่พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการกำกับตนเองในการเรียนของนิสิตระดับอุดมศึกษา และเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมพฤติกรรมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง (ณิชกานต์ ทรงไทย และคณะ, 2564)

การตั้งเป้าหมายในการเรียนอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะระบบการจัดการเรียนรู้ของมหาวิทยาลัยที่มีโครงสร้างชัดเจนเอื้อต่อการวางแผนการเรียนรู้ ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถกำหนดทิศทางและควบคุมพฤติกรรมการเรียนได้อย่างเป็นระบบ ในเชิงกลไก เป้าหมายทำหน้าที่เป็น “ตัวกำกับทิศทาง” ของพฤติกรรมการเรียนรู้ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถจัดลำดับความสำคัญและติดตามความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Wong, J. et al. ที่พบว่าการตั้งเป้าหมายในการเรียนมีบทบาทสำคัญในการกำหนดทิศทางของพฤติกรรมการเรียนรู้ และส่งเสริมการกำกับตนเองของผู้เรียนในการวางแผน ติดตาม และประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Wong, J. et al. , 2023) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณิชกานต์ ทรงไทย และคณะ ที่ชี้ให้เห็นว่าการกำกับตนเองในการเรียนของนิสิตมีความสัมพันธ์กับการวางแผนและการติดตามการเรียนรู้ของตนเองอย่างเป็นระบบ ซึ่งสะท้อนถึงบทบาทของการตั้งเป้าหมายในการควบคุมพฤติกรรมการเรียนรู้ (ณิชกานต์ ทรงไทย และคณะ, 2564)

การรับรู้ความสามารถของตนอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนิสิตเป็นกลุ่มผู้เรียนที่มีความคุ้นเคยกับเทคโนโลยีดิจิทัล และมีประสบการณ์การเรียนรู้ออนไลน์อย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้เกิดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนในการจัดการเรียนรู้ผ่านระบบออนไลน์ ในเชิงกลไก ความคุ้นเคยและประสบการณ์ดังกล่าวช่วยลดความวิตกกังวลและเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้เครื่องมือและระบบการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนรับรู้ว่าคุณสมบัติและความสามารถด้านเทคโนโลยีมีความสัมพันธ์กับความมั่นใจในการเรียนออนไลน์ของผู้เรียน (Wang, C. et al. , 2021) และงานวิจัยของ ณิชกานต์ ทรงไทย และคณะ ยังชี้ให้เห็นว่าการรับรู้ความสามารถของตนมีความสัมพันธ์กับการกำกับตนเองในการเรียนของนิสิต และช่วยส่งเสริมความมั่นใจในการจัดการ การเรียนรู้ของตนเองในสภาพแวดล้อมออนไลน์ (ณิชกานต์ ทรงไทย และคณะ, 2564)

การเห็นคุณค่าในตนเองแม้จะมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด แต่ยังอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่านิสิตมีพื้นฐานทางจิตวิทยาที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะประสบการณ์ความสำเร็จในการเรียนรู้ที่ผ่านมาเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความมั่นคงทางอารมณ์และความเชื่อมั่นในตนเอง ในเชิงกลไก การรับรู้ถึงคุณค่าในตนเองช่วยให้ผู้เรียนกล้าเผชิญกับความท้าทายทางการเรียน และสามารถฟื้นตัวจากความล้มเหลวได้ดีขึ้น จึงเอื้อต่อการกำกับตนเองในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับ Orth, U., & Robins, R. W. ที่อธิบายว่าการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นปัจจัยพื้นฐานที่ส่งผลต่อความมั่นคงทางอารมณ์และพฤติกรรมการเรียนรู้ของบุคคล (Orth, U. & Robins, R. W., 2022) และงานวิจัยของ ณิชกานต์ ทรงไทย และคณะ ก็พบว่าการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์กับการกำกับตนเองในการเรียนของนิสิต และช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการจัดการการเรียนรู้ของตนเอง (ณิชกานต์ ทรงไทย และคณะ, 2564)

การกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนสามารถบริหารจัดการเวลา ทรัพยากร และสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้จะอยู่ในบริบทที่ขาดการควบคุมโดยตรงจากผู้สอน ในเชิงกลไก การกำกับตนเองสะท้อนถึงความสามารถของผู้เรียนในการวางแผน ควบคุม และประเมินกระบวนการเรียนรู้ของตนเองอย่างเป็นระบบ ซึ่งเป็นบทบาทสำคัญของผู้เรียนในสภาพแวดล้อมดิจิทัล และส่งผลให้สามารถจัดการกระบวนการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพในบริบทออนไลน์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Wong, J. et al. ที่พบว่าผู้เรียนที่มีทักษะการกำกับตนเองสูงจะสามารถควบคุมและบริหารจัดการการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Wong, J. et al. , 2023) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณิชกานต์ ทรงไทย และคณะ ที่พบว่าปัจจัยด้านแรงจูงใจและการจัดการตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมการเรียนออนไลน์ของ นิสิตอย่างมีนัยสำคัญ (ณิชกานต์ ทรงไทย และคณะ, 2564)

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน และการเห็นคุณค่าในตนเองมีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ขณะที่การรับรู้ความสามารถของตนไม่พบอิทธิพล โดยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะแรงจูงใจทำหน้าที่เป็นกลไกขับเคลื่อนภายในที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความพยายาม ความมุ่งมั่น และความคงทนในการเรียนรู้ โดยเฉพาะในบริบทการเรียนออนไลน์ที่ผู้เรียนต้องพึ่งพาการกำกับตนเองเป็นหลัก ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจสูงจึงสามารถควบคุมพฤติกรรมและจัดการอุปสรรคได้ดีกว่า จึงเอื้อต่อการกำกับตนเองในการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wigfield, A. et al. ที่อธิบายว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบสำคัญที่เอื้อต่อการใช้กลยุทธ์การกำกับตนเองของผู้เรียน (Wigfield, A. et al., 2021) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยในบริบทไทยของ ณิชกานต์ ทรงไทย และคณะ ที่พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการกำกับตนเองในการเรียนของนิสิตระดับอุดมศึกษา (ณิชกานต์ ทรงไทย และคณะ, 2564)

การตั้งเป้าหมายในการเรียนมีอิทธิพลรองลงมา สะท้อนให้เห็นว่าเป้าหมายเป็นกลไกสำคัญในการกำหนดทิศทางของพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการตั้งเป้าหมายช่วยให้ผู้เรียนสามารถวางแผน ติดตาม และประเมินความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างเป็นระบบ จึงเอื้อต่อการกำกับตนเองในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wong, J. et al ที่พบว่าการกำกับตนเองในการเรียนรู้ในบริบทออนไลน์เกี่ยวข้องกับกระบวนการตั้งเป้าหมาย การติดตาม และการประเมินตนเองของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ (Wong, J. et al. , 2023) และยังสอดคล้องกับ ณิชกานต์ ทรงไทย และคณะ ที่พบว่าการตั้งเป้าหมายในการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมการกำกับตนเองของนิสิตระดับอุดมศึกษา และช่วยส่งเสริมการควบคุมพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ณิชกานต์ ทรงไทย และคณะ, 2564)

การเห็นคุณค่าในตนเองมีอิทธิพลในระดับหนึ่ง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนที่มีความมั่นคงทางอารมณ์และยอมรับตนเอง จะสามารถจัดการความเครียดและอุปสรรคจากการเรียนออนไลน์ได้ดีกว่า ส่งผลให้สามารถรักษาพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง ในเชิงกลไก การรับรู้ถึงคุณค่าในตนเองช่วยให้ผู้เรียนกล้าเผชิญกับความท้าทายทางการเรียน และสามารถฟื้นตัวจากความล้มเหลวได้ดีขึ้น จึงเอื้อต่อการกำกับตนเองในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับ Orth, U., & Robins, R. W. ที่อธิบายว่าการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นปัจจัยพื้นฐานที่ส่งผลต่อความมั่นคงทางอารมณ์และพฤติกรรมของบุคคล (Orth, U. & Robins, R. W., 2022) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกษศิริรินทร์ ภูเพชร และคณะ ที่พบว่าการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์กับการควบคุมพฤติกรรมและการจัดการตนเองของผู้เรียน (เกษศิริรินทร์ ภูเพชร และคณะ, 2568)

ในขณะที่การรับรู้ความสามารถของตนไม่พบอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในบริบทการเรียนออนไลน์ ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเพียงพอที่จะนำไปสู่พฤติกรรมกรรมการกำกับตนเอง หากขาดแรงจูงใจและเป้าหมายที่ชัดเจนมาสนับสนุน โดยเฉพาะในสภาพแวดล้อมที่มีสิ่งเร้าภายนอกจำนวนมาก ซึ่งอาจรบกวนสมาธิและการควบคุมตนเองของผู้เรียน จึงทำให้ความเชื่อมั่นในตนเองไม่สามารถแปรเปลี่ยนเป็นพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ที่เป็นรูปธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wolters,

C. A., & Hussain, M. ที่อธิบายว่าการรับรู้ความสามารถของตนจำเป็นต้องทำงานร่วมกับปัจจัยด้านแรงจูงใจและการกำกับตนเองอื่น ๆ จึงจะส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Wolters, C. A. & Hussain, M., 2020) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความสัมพันธ์เชิงสหสัมพันธ์ไม่ได้สะท้อนอิทธิพลเชิงพยากรณ์โดยตรง เมื่อพิจารณาร่วมกับตัวแปรอื่นในแบบจำลอง อิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตนอาจถูกกลทอนลงโดยตัวแปรด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการตั้งเป้าหมายในการเรียน ซึ่งมีพลังในการอธิบายการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์สูงกว่า นอกจากนี้ ข้อค้นพบดังกล่าวเมื่อพิจารณาผ่านแบบจำลองเชิงพยากรณ์จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณยังสะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่างจากกรอบแนวคิดดั้งเดิมที่มักให้ความสำคัญกับการรับรู้ความสามารถของตนเป็นปัจจัยหลักของการกำกับตนเอง โดยผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า ในบริบทการเรียนออนไลน์ ปัจจัยด้านแรงจูงใจและการตั้งเป้าหมายมีบทบาทสำคัญมากกว่า

องค์ความรู้ใหม่

ข้อค้นพบใหม่ของการวิจัยนี้คือ การแสดงให้เห็นเชิงประจักษ์ผ่านแบบจำลองเชิงพยากรณ์จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณว่า ในบริบทการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการตั้งเป้าหมายในการเรียนมีบทบาทเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ ขณะที่การรับรู้ความสามารถของตนไม่พบอิทธิพลโดยตรงต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องรับผิดชอบและควบคุมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ปัจจัยด้านแรงจูงใจและการกำหนดเป้าหมายอาจมีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้มากกว่าความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองเพียงอย่างเดียว ดังภาพ

หมายเหตุ: องค์ความรู้สังเคราะห์จากผลการวิจัยที่พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การตั้งเป้าหมายในการเรียน และการเห็นคุณค่าในตนเอง มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ขณะที่การรับรู้ความสามารถของตนไม่พบอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญเมื่อควบคุมตัวแปรอื่น

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับปัจจัยที่ขับเคลื่อนการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา

สรุปและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่านิสิตระดับปริญญาตรีมีระดับการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์และปัจจัยด้านจิตลักษณะการเรียนรู้ในระดับมากทุกตัวแปร สะท้อนถึงความพร้อมของผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้ของตนเองในบริบทออนไลน์ โดยพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการตั้งเป้าหมายในการเรียนเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเองในการเรียนออนไลน์อย่างมีนัยสำคัญ และสามารถร่วมกันอธิบายพฤติกรรมดังกล่าวได้ในระดับสูง ขณะที่การเห็นคุณค่าในตนเองมีบทบาทในลักษณะของปัจจัยสนับสนุน ส่วนการรับรู้ความสามารถของตนเองไม่พบอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญ จากข้อค้นพบดังกล่าว ผู้สอนและสถาบันอุดมศึกษาควรมุ่งส่งเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการตั้งเป้าหมายในการเรียนของผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยควรออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ท้าทายเอื้อต่อการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน และสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถติดตามความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างต่อเนื่อง ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีคุณภาพ เพื่อเสริมสร้างการกำกับตนเองในการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ควรส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถรักษาพฤติกรรมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม การวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดในด้านการเก็บรวบรวมข้อมูลผ่านแบบสอบถามออนไลน์และการใช้วิธีการสุ่มแบบสะดวก ซึ่งอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความพร้อมด้านเทคโนโลยีและทักษะดิจิทัลอยู่แล้ว ส่งผลให้ระดับการกำกับตนเองและปัจจัยด้านจิตลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถามมีแนวโน้มอยู่ในระดับสูง ในขณะเดียวกัน การวิจัยครั้งต่อไปควรขยายการศึกษาปัจจัยอื่นที่อาจมีบทบาทร่วม เช่น การสนับสนุนจากผู้สอนหรือสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ รวมทั้งควรทดสอบแบบจำลองเชิงพยากรณ์จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณในบริบทที่แตกต่างกัน และประยุกต์ใช้วิธีการวิเคราะห์ขั้นสูง เช่น การวิเคราะห์สมการโครงสร้าง เพื่อยืนยันความสัมพันธ์ของตัวแปรในเชิงลึก

เอกสารอ้างอิง

- กองทะเบียนและประมวลผลการศึกษา. (2568). สถิตินิสิต. เรียกใช้เมื่อ 20 ธันวาคม 2568 จาก <https://reg.buu.ac.th/registrar/stat.asp?avs960705318=1>
- เกษศิรินทร์ ภูเพชร และคณะ. (2568). อิทธิพลของความรู้สึกรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง และการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ไฟฟ้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตเทศบาลนครสงขลา. วารสารพยาบาลตำรวจและวิทยาศาสตร์สุขภาพ, 17(2), 443-455.
- นิชกานต์ ทรงไทย และคณะ. (2564). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนออนไลน์ของนักศึกษาพยาบาล: ภาคเหนือตอนล่าง. วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุตรดิตถ์, 13(1), 198-209.
- ตระการ เสนารัตน์. (2566). การวิเคราะห์ห่อภิมาณปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน. วารสารวิจัยและพัฒนาหลักสูตร, 13(1), 1-15.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี. (2565). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 พ.ศ. 2566-2570. เรียกใช้เมื่อ 23 เมษายน 2569 จาก <https://www.nesdc.go.th/the-national-economic-and-social-development-plan/the-thirteenth-plan-2023-2027/>
- Best, J. W. (1977). Research in Education. New Jersey: Prentice Hall.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. Educational and Psychological Measurement, 30(3), 607-610.
- Orth, U. & Robins, R. W. (2022). The development of self-esteem. Current Directions in Psychological Science, 31(1), 33-38.

- Schunk, D. H. & DiBenedetto, M. K. (2020). Motivation and social cognitive theory. *Contemporary Educational Psychology*, 60, 101832. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.cedpsych.2019.101832>.
- Wang, C. et al. . (2021). Students' characteristics, self-regulated learning, technology self-efficacy, and course outcomes in online learning. *Distance Education*, 42(2), 1-18.
- Wigfield, A. et al. (2021). Expectancy-value theory. In *Handbook of motivation at school*. (2nd ed.). New York: Routledge.
- Wolters, C. A. & Hussain, M. (2020). Investigating grit and its relations with college students' self-regulated learning and academic achievement. *Metacognition and Learning*, 15, 239-257. DOI: <https://doi.org/10.1007/s11409-014-9128-9>.
- Wong, J. et al. (2023). Supporting self-regulated learning in online learning. *Educational Psychology Review*, 35, 1-30. DOI: <https://psycnet.apa.org/doi/10.1080/10447318.2018.1543084>.